

Самотність

Іван Бунін

І вітер, і дощ навісний;
Сіра, млиста пустеля води.
Тут завмерло життя до весни,
До весни спорожніли сади.
Сам на дачі сиджу я давно
За мольбертом, і дме у вікно.

Були ми тут вчора одні,
Та, напевне, набрид тобі я.
Надвечір здалося мені,
Ніби ти вже дружина моя...
Що ж, прощай! Із гріхом пополам
Проживу до весни якось сам.

За хмарою хмари услід
Пропливають, немов череда.
Під ганком на стежці твій слід
Вже зовсім розмила вода.
Я сиджу і не знаю – чому
В надвечірню вдивляюсь пітьму.

Я б крикнув тобі навздогін:
"Повернись! Моє серце – твій дім!"
Та для жінки минуле – то тлін,
Розлюбила – і став їй чужим.
Що ж? Нап'юся, камін розпалю...
Може, згодом собаку куплю...

Переклад Олександра Грязнова